

селище Орѣшець (250 кжши, отстои на три клм. отъ Върбовчець) се нарича „Радюва глама“. Въ Бѣлоградчишко скалиститѣ ридове се наричатъ „глами“. (Не иде ли отъ тази дума общоупотрѣбяваната въ езика ни гавра „гламавъ“ т. е. празенъ човѣкъ, глупавъ, безплоденъ?) Нищо не се знае за тоя „Радю“, който е далъ името си на тази „глама“. Днесъ въ Върбовчець нѣма кръстни имена Радю или Радка. А подъ тази „глама“ е мѣстность „Боново бранище“, което сж закупили нѣкога отъ бега последнитѣ поселеници въ Върбовчець „Боновскиевитѣ“. Това се помни, а е било преди вѣкъ. Очевидно, названието „Радюва глама“ е по старо.

Губимъ се въ кукурузища и бостани, току до „Рудина“. Планината вече лѣха въ лицата ни. Спираме до малка чешма съ сладка, но не много студена вода. Държа черенъ кжсъ камъкъ съ металенъ блѣсъкъ, напомня много графита. Но не черни прѣститѣ и е много твърдъ. Главниятъ учитель Георги Русиновъ, сжщо върбовченець, твърди, че такъвъ черенъ кремъкъ има по цѣлото тѣхно землище. Но лупата открива по него златисти кристали. Дали сж само желѣзенъ пиритъ? Отъ такива черни кварцови жили се добива злато въ Уралъ. Ние тукъ сме въ терена на руднитѣ находища, окото вече спира на кжсове отъ андезитъ, а въ западнитѣ поли на Столова планина сж богатитѣ медни находища при Бѣлоградчикъ.

Нивитѣ се свършватъ, почва самата бедна отъ растителность „рудина“: тукъ-тамъ чер-